

eli forteller...

Å skulle gi en kort oppsummering av en tre ukers reise med Cape2Cape er nærmest en umulig oppgave, men dersom man skal trekke noen linjer fra en verden så fjern fra dagliglivet hjemme, så må man si noe om mennesker man har møtt og episoder som av ulike grunner har brent seg fast på netthinnen.

Derfor sitter jeg her, svett, klam og klør på alle myggstikkene, og forsøker å huske tilbake på mine uker med Betsy og Jarle. Når det er sagt så må jeg også være ærlig og si at jeg allerede fra dag 1 har vært koblet i feriemodus, og om mulig vært enda mer distré enn vanlig, til tids vantrø og fortvilelse fra min sjef i førersetet, som selv får med seg det meste som er verdt å skrive hjem om, pluss litt til...

Den eneste gangen han var litt uoppmerksom var før en av de mange politi sperringene vi har passert. Betsy seglet som et prosjektil nedover bakken og gjennom en slak kurve, og gjorde ikke tegn til å slakke av på farten til tross for at det stod en uniformert politimann med lysende rød lue nederst i bakken. Jeg så at politimannen fikk kulerunde, digre øyne, ikke ulikt Donald Duck, og gjorde febrilsk tegn til at vi burde begynne å bremse ned. Omsider registrerte Jarle det samme, og Betsy skrenset og hvinte med dekkene, og rakk akkurat å stoppe i tide før vi ville ha kjørt rett i spikermatta som var lagt ut. Jeg har ledd mye av denne episoden, til tross for at Jarle har prøvd å overbevise meg om at det ikke er morsomt lenger. Tenk om vi hadde fått det hele festet på film, det ville ha blitt en bestselger!

For å komme litt tilbake til starten av turen, så var det fantastisk å bli møtt av norske flagg i vegkanten, Betsy trygt plassert og en strålende opplagt reiseleder som stod klar med et glass vin, rett over grensa til Gabon. Nå vet jeg ikke helt hva Jarle hadde innbilt vår campingvert, Francis, men han dukket da opp med blomster og en sekk full av øl!

Mest av alt fristet det imidlertid med et bad etter en lang dag på en overfylt buss fra Yaoundé, og det ble meg fortalt at det fantes en

elv i nærheten, der man kunne ta en forfriskende dukkert. To småjenter fulgte meg ned til elva, og forbauselsen var mildt sagt stor da det viste seg å være en vannpytt med brunt, stillestående myrvann i en grøftkant. Jeg trodde det måtte være en fleip, og våget knapt å stikke tåneglene nedi. Akklimatisering går imidlertid raskt her nede, og etter to dager, ok – si tre for sikkerhets skyld, så hadde jeg gladelig tatt et kveldsbad i denne dammen.

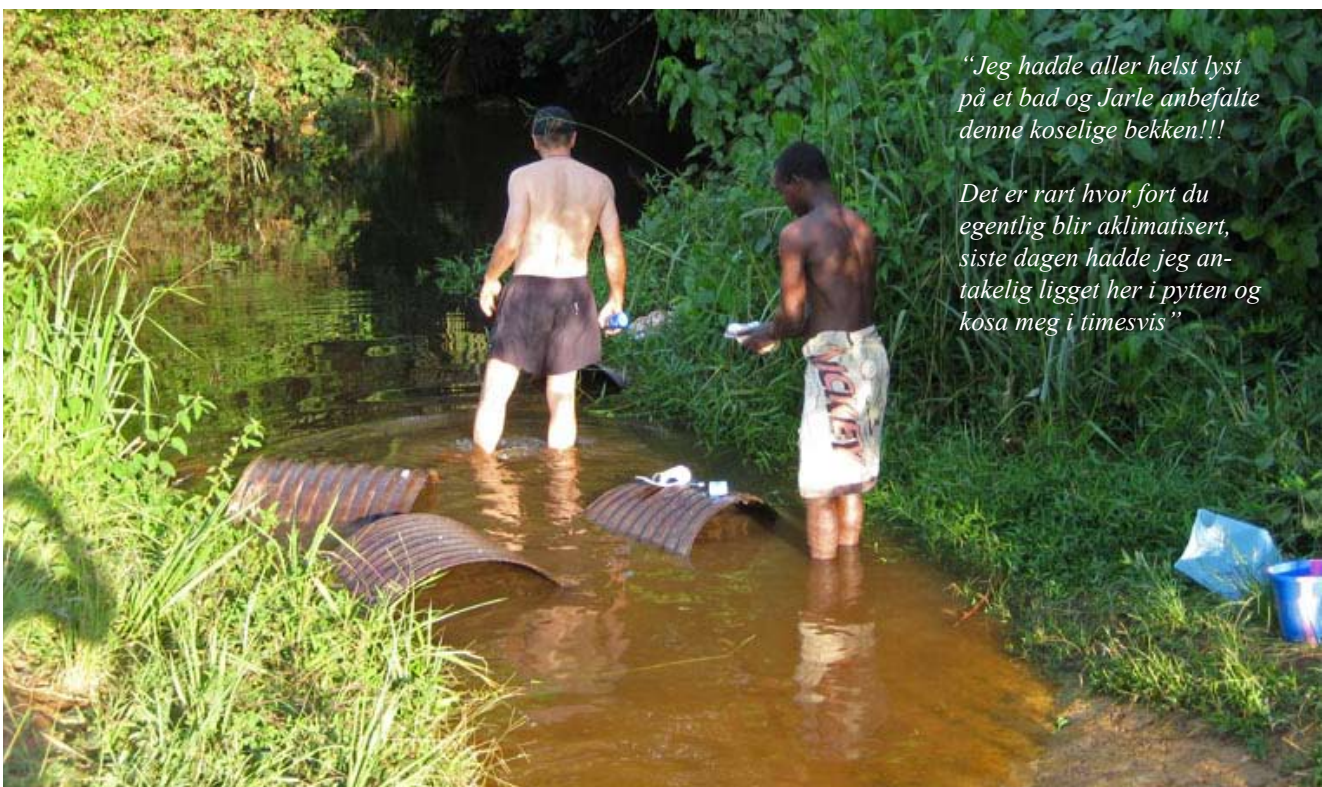
Etter at vi hadde møttes, til våre mødres store lettelse får vi vel legge til, gikk turen videre til Libreville, hovedstaden i Gabon. Et fantastisk sted med rene gater, kritthvite strender, flott arkitektur og vennlige folk. For meg som elsker mat og kan spise tre ganger før Jarle engang har tenkt tanken på å smøre seg ei skive, så var dette et eldorado. Supermarked med et utvalg som får Kiwi til å se ut som en landhandel, og konditori som overgår alt man kan drømme om av godsaker. Vurderer du å emigrere til et sted under Afrikas himmel, ja, da må dette være stedet!

Å få anledning til å bli med til Equatorial Guinea var utrolig spesielt. Det finnes knapt turister i landet, noe grensepasseringen var et bevis på. Betsy ble gjennomført to ganger i løpet av 50 meter. Derfor kom vi ikke frem til Bata ved kysten for det var mørkt. Vi trodde vi hadde funnet et helt ok gjestgiveri med rom og bar, men da klokka nærmet seg ti på kvelden,

kom sjefen plutselig og informerte om at dette ikke var noe overnattingssted, og at vi derfor måtte pakke og dra med en gang. For å gjøre en lang historie kort, så ble det byens beste hotell, Plaza, den kvelden. Mer luksuriøst kan man vel ikke bo, men jeg ville allikevel ikke ha byttet ut teltlivet med Plaza dersom jeg hadde fått velge.

Dagen etterpå begynte med leting etter en ny camp, og det viste seg at vi hadde mer flaks enn man kunne forvente. Ved en tilfeldighet kom vi i kontakt med et fransk ektepar, Christine og Philippe, som nylig hadde åpnet et paradisi av et sted, rett på stranda. Vi ble der i hele fem dager. Nydelig mat, hyggelig selskap og en vitamininnsprøytning for oss begge. Philippe tok oss med på en tur til regnskogen for å se på hogst av ”red wood”, og det var utrolig interessant å se på nært hold, likeså turen til en landsby som vi måtte krysse elva i en ”dugout” kano for å nå.

Møtet med vanlige folk i dagligdagse situasjoner som i Bata, er det som gjør en reise med Cape2Cape så spesiell. Ingenting er som å komme i kontakt med mennesker som har historier å fortelle, og en livserfaring som er så ulik vår egen. En hverdag som vanligvis aldri blir omtalt fra dette kontinentet, og som aldri vekker nyhetenes interesse, men som allikevel faktisk er en stor del av det virkelige Afrika.

“Jeg hadde aller helst lyst på et bad og Jarle anbefalte denne koselige bekken!!”

Det er rart hvor fort du egentlig blir akklimatisert, siste dagen hadde jeg antakelig ligget her i pynten og kosa meg i timesvis”

I tillegg har jeg vært så heldig å få være med på flere av intervjuene av barna i Bokprosjektet. Det som har vært en tankevekker er at dette er barn med utrolige ressurser, kanskje ikke i form av kroner og øre, men i form av vilje, skapertrang, refleksjoner og fremtidshåp. Som 12 årige Ian sa det: ”Jeg ønsker å utdanne meg til lege slik at jeg kan hjelpe mennesker i nød. I tillegg skal jeg jobbe politisk for å få slutt på korrupsjon i mitt hjemland, bygge bedre veger og flere fotballstadioner”. Hvem har sagt at Afrika er det fortapte kontinent?

Hvis jeg skal trekke frem en episode som gjorde spesielt stort inntrykk, så var det da vi campet i en landsby, og de besøkende flokket seg rundt Betsy. Det var stjerneklart, bålet var tent og musikken fra Betsy underholdt oss alle. Etter en stund forsvant to av damene og kom tilbake med en gave. De overrakte en kjole og en duk, kanskje ikke noe jeg selv ville komme til å bruke hjemme, men allikevel, en gave som gjør at man blir utrolig rørt og glad. Jeg bare tenker, ville jeg gjort det samme, hadde jeg åpnet hjemmet mitt for noen forbigående turister som luktet svette og var skitne fra topp til tå? Svaret er garantert nei, men kanskje jeg tenker meg om to ganger neste gang...

En annen spesiell opplevelse var da vi campet i en liten landsby like ved veien. Vi ble invitert inn i stua til en familie. Det var nesten en surrealistisk opplevelse å sitte i sofaen til en familie i en slags hytte med jordgolv, og med gamlefar i landsbyen som sporenstreaks løp hjem og skiftet til festantrekk. Uttrykket i øynene til denne gamle mannen da han fikk slips og bukseseler i gave, glemmes ikke.

Man kommer ikke utenom en oppsummering uten å ha sagt noe om vertskapet. Selv om Jarle har lagt seg litt ekstra i selen de siste dagene for å få en god evaluering (han er i alle fall ærlig nok til å si at det er formålet med ekstra god service!), så tror jeg han allerede vet at jeg har hatt fantastiske uker med Cape2Cape. Enhver som drømmer om å være med på dette eventyret, burde gripe sjansen nå.

Jarle har en helt spesiell evne til å komme i kontakt med folk, og gir utrolig mye av seg selv. Selv om blogg og bilder på weben ser utrolig idyllisk ut, så ligger det masse hard jobbing og utholdenhet bak. Å reise rundt på denne måten krever masse, ikke minst i form

Vi campet i en landsby, og de besøkende flokket seg rundt Betsy. Det var stjerneklart, bålet var tent og musikken fra Betsy underholdt oss alle

Vi kjøpte "en lett lunch" etter besøket hos dame gruppen.

Du møter nye mennesker hele tiden og alle omfavner deg bokstavelig talt og åpner dører og hjem.

at mot og vilje til å gjøre det du har aller mest lyst til, og som gir livet mening og innhold. Det er nettopp noe av det viktigste jeg vil ta med meg herfra, nemlig det å tørre å ta noen sjanser som er litt utradisjonelle, og som kan vise seg å gi livet en ekstra dimensjon. Jeg kan aldri få takket nok for alle de opplevelsene som jeg har fått ta del i, selv om jeg som sagt ikke har registrert mer enn halvparten av det som var verdt å merke seg! Jeg regner imidlertid med at sjefen sender en oppsummering av den delen jeg gikk glipp av. Tusen takk for fantastiske uker, og lykke til videre med turen! Jeg ser frem til å følge med videre på alle halsbrekkende stunts undervegs...

